Szél

1.

A buszmegálló

ma sem lesz otthonos.

A Szabadság-hídról a villamos

fordul le,

ringatja tavasz,

mögötte szobor, neonfényes alkony,

érchuzal dúdol lent a Duna-parton,

engedetlen

a sodró ár ellen.

2.

Hosszú tükröket

dobál a szél.

Szelek árnyéka, lekötött test,

hogy magányát feltörhesd,

nincs arra szó.

Dohog a moszat, hallgat a fenék,

iszap gyülemlik,

algás hely fénylik.

3.

S a part menti házban

majd két denevér fogad,

fürgén körbetáncolják árnyékodat.

Valaki rád szól:

férfi vagy, felnőtt,

lángolnak akkor a folyóban az erdők,

s falba fonódott férgek énekelnek:

íme,

hűvös határa életednek.

4.

És a szálkák

kiáltozni kezdenek.

Sebek,

természet árnyéka, zaj,

érintés vihara, húsmélyi moraj,

rettegsz,

hisz lesz

kenyér, bor, alvóhely, olaj,

mégis meghasadt

táblák közt kell élj.

Forróság, porvihar,

csillagok, idegek.

Chamsin, Chamsin!

Ne rettegj, ne félj!

5.

Mivé lesz a por,

mivé a vér?

Két karod, mint sűrű vadsövény,

mélyebb rejteket rejteget a test,

s az érintetlen ér,

már füst

és már parázs,

magával hozza önnön sivatagát.

Érintetlen ér,

áttört határ a gát.

Érintetlen ér:

a szél és a szomjúság.

6.

A buszmegálló hát

ma sem lesz otthonos.

Egy nonstop presszó, hol megáll a villamos,

kilőtt nyíl a fényét vesztett pohár.

Kezedben tartod még?

Kék fák közt röpül.

Agg állat arca

lett fél szemed,

te magad szakadék,

zegzugos rengeteg.

Üreggé vásott

testedben a szél.

Gömbvillám pásztáz

egy pusztaságot.

Ha homokba csap a villám, üveg keletkezik

Egy vázában nyílik ki

a kő és az boltozat,

a sötét napba a víz is visszafolyik,

most már egész

a vállamig ér a tenger.

Láttam: két aszott

gyermek külön ágyban,

nagynéném meg a sógor,

aztán egy vonat,

s mint terepszínű tojás,

megérkezett vele

a téli éjszaka is.

Nyugodtan hevertek

kint a szétszórt falvak,

tekintetem,

mint űrbe csapó tenyér,

csontszínű árnyak

csomóztak az égre,

a köd fölé magaslott

egy hólepte erkély.

Majd bronzkori mező,

átlátszó virágok,

a néma Ámor

egy szobor körül futkos,

és fönt a hold is,

miként herélt segge –

most már egész

a vállamig ér a tenger.